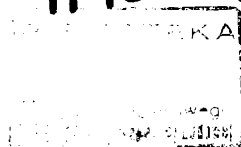

20 maja 1927 r.

URZĄD PATENTOWY

A43c 1/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIIS PATENTOWY

Nr 5723.

René - Louis Chasselon
(Paryż, Francja).

Kl. ~~71 b~~ 4.

71 b 1/00

Końcówka do sznurowadeł lub podobnych wiązań.

Zgłoszono 5 kwietnia 1923 r.

Udzielono 4 września 1926 r.

Pierwszeństwo: 8 kwietnia 1922 r. dla zastrz. 1, 2, 3 (Francja).

Wynalazek niniejszy dotyczy odejmowanych końcówek do sznurowadeł, pasów, wstążek, sznurków i rzemyków.

Końcówki sznurowadeł, ułatwiające ich przewlekanie przez oczka lub zabezpieczające sznurowadła od strzępiania się, bardzo łatwo odpadają i nie można ich założyć ponownie.

Końcówki według wynalazku można zakładać ponownie lub odcinować bez pomocy jakiegokolwiek narzędzia. Załączony rysunek wskazuje cały szereg przykładów wykonania wynalazku.

Fig. 1 przedstawia w powiększonej skali końcówkę według wynalazku w chwili jej zakładania, fig. 2 przedstawia poprzeczny przekrój końcówki, fig. 3 przedstawia

jej przekrój podłużny, fig. 4 wskazuje w perspektywie część końcówki, fig. 5 wskazuje w perspektywie spinającą część końcówki.

Końcówka składa się z podłużnej części głównej lub pochwy 1, wykonanej z metalu lub innego dostatecznie sztywnego materiału, w przekroju okrągłej lub owalnej. Pochwa posiada podłużną szczelinę 2. Drugą część składową końcówki tworzy zacisk 3, który można wsunąć w pochwę z pewnym tarcieniem. Zacisk może posiadać żeberko 10, które prowadzi go wzdłuż pochwy. Jest on krótszy od pochwy i nie wystaje poza nią; zacisk posiada podłużną szczelinę 9, a na końcu 4 — ostrza 5, które wchodzi w sznurowadło. Drugi koniec 6 zacisku posiada kryzę 7 tworzącą oporek, który

wchodzi w wykrój 8 pochwy, gdy zacisk jest w nią wsunięty.

Dla założenia końcówki wystarczy wprowadzić sznurowadło w pochwę 1, z której powinno ono cokolwiek wystawać. Następnie należy wcisnąć ostrza zacisku 3 w sznurowadło, wprowadzając ten zacisk końcem 4 do pochwy 1 od strony wykroju 8, przyczem szczeliny 2 i 9 leżą naprzeciw siebie. Przytrzymując pochwę 1 pociąga się za sznurowadło, wówczas zacisk wsuwa się w pochwę 1, prowadzony zapomocą żeberka 10 w szczelinie 2. Kryza 7 opiera się o brzegi wykroju 8, i końcówka sznurowadła zostaje ostatecznie osadzona.

Przy zdejmowaniu końcówki wystarczy pociągnąć zacisk 3, wyciągając go z przytrzymywanej pochwy 1 w tym celu, by ostrza 4 wyszły ze sznurowadła, zwalniając go.

Dla uproszczenia konstrukcji można końcówkę wykonać bez żeberka 10 i wykroju 8.

Można również stosować szereg odmiennych w szczegółach konstrukcyj.

Pewne odmiany konstrukcyjne są podane na fig. 6—24 w skali cokolwiek zmniejszonej.

Fig. 6 przedstawia w perspektywie widok pochwy 2 z ostrzami 11, które pozwalają umocować w niej końce lub kilka części sznurowadła w celu utworzenia węzłów lub pętlic. W tym wypadku jedna lub kilka części sznurowadła są umocowane bezpośrednio na ostrzach pochwy po przesunięciu ich przez szczelinę 2, pozostałe zaś części sznurowadła układają się na poprzednich i, posuwając się po nich, pociągają za sobą zacisk w celu osadzenia końcówki. Fig. 7 przedstawia pochwę o kształcie stożkowym, która ułatwia wprowadzenie sznurowadła w otwory gorsetów lub innych części garderoby. Fig. 8 wskazuje pochwę stożkową na obu końcach, która posiada te same zalety, jak i poprzednio. Fig. 9 wskazuje stożkową pochwę z haczykami lub

ostrzami 12 dla umocowania końców lub części sznurowadła, podobnie jak pochwa według fig. 6. Fig. 10 wskazuje pochwę wygiętą. Fig. 11 wskazuje pochwę z falistą szczeliną. Fig. 12 wskazuje zacisk 3 z całkowitemi lub przerywanymi kryzami, które ograniczają przesunięcia części końcówki w obu kierunkach. Zacisk ten cokolwiek dłuższy od pochwy można wprowadzić z każdego jej końca po założeniu sznurowadła. Sznurowadło jest przytrzymywane w końcówce zapomocą zwróconych w przeciwne strony haczyków 13 i 14 albo odpowiedniego kształtu ostrzy. Dla założenia końcówki wystarczy przesunąć sznurowadło przez szczelinę 2 zwykłej pochwy 1 tak, by wystawało ono z obu stron. Następnie wprowadza się obrzeże zacisku w pochwę, nakładając znajdującą się naprzeciw szczeliny w pochwie szczelinę zacisku na sznurowadło. Pociągnięte z drugiej strony pochwy sznurowadło, połączone z zaciskiem zapomocą ostrzy, pociąga tenże za sobą aż do chwili, gdy kryza tylna zacisku zetknie się z pochwą przytrzyma go. Jednocześnie pozostająca w pochwie druga kryza zacisku wyskoczy z drugiego końca pochwy, uniemożliwiając ruch powrotny tego zacisku. Połączone z zaciskiem sznurowadło nie może więc przesunąć się w końcówce. Jeżeli zacisk osadzony na swobodnym końcu sznurowadła został wprowadzony do pochwy, wówczas sznurowadło to jest odrazu zaopatrzone w końcówkę.

Jeżeli zaś założyć zacisk od strony przeciwnej, wówczas wystarczy obciąć wystający koniec sznurowadła. Aby zdjąć końcówkę, wystarczy nacisnąć przytrzymując kryzę i pociągnąć za sznurowadło. Kryza wsunie się do pochwy, a sznurowadło pociągnie za sobą zacisk. Wystarczy wówczas odłączyć sznurowadło od zacisku i wysunąć tenże.

Zacisk tego rodzaju można również zastosować do pochew z ostrzami według fig. 6 w celu umocowania w końcówce końców

lub części sznurowadła. Fig. 13 przedstawia zacisk z przerywaną kryzą oporową oraz z haczykami do przytrzymywania sznurowadła; zacisk ten może posiadać tylko jeden haczyk. Fig. 14 wyobraża zacisk z haczykami innego kształtu. Fig. 15 wskazuje zacisk z kryzą w kształcie kapturka, obejmującego koniec zacisku, przyczem kryza ta może być całkowita albo przerywana. Fig. 16 — 21 przedstawiają w przekroju końcówki o różnych kształtach pochew i zacisków. Fig. 22 wskazuje pochwę zaopatrzoną w oporki 15 ograniczające ruch zacisku, który może wówczas nie posiadać kryzy. Fig. 23 wskazuje zacisk z otworem 16 dla ułatwienia oddzielania obu części końcówki o ile sznurowadło zostało naciągnięte zbyt mocno; otwór ten można wykonać w każdym odpowiednim miejscu. Fig. 24 wyobraża pochwę z rozszerzonym końcem szczeliny lub rozszerzonymi jej końcami w celu łatwiejszego założenia sznurowadła. Zacisk może być zakończony płytką albo stożkiem, który zakrywa końcówkę na stronie, odwróconej od sznurowadła. Płytki te lub stożki mogą tworzyć oporek. Można również nadać przewodnicy do zakładania zacisku w pochwę różne obrysy, albo zaopatrzyć zacisk w dwie płytki ze szponami, nadać mu powierzchnię falistą albo wykonać szereg wewnętrznych występów, wzmacniających połączenie końcówki ze sznurowadłem. Dalsza odmiana końcówki polega na wykonaniu zacisku w taki sposób, że pokrywa on szczelinę pochwy, jako kapturek, przyczem brzegi szczeliny zacisku sprężynują na całej długości zacisku lub na jej części; wówczas zwykłe naciśnięcie jest dostateczne do nasunięcia zacisku na pochwę. Połączenie końcówki ze sznurowadłem zapewniają ostrza na pochwie albo na zacisku. Ruch podłużny ogranicza oporek na stronie odwrotnej sznurowadła. Powiększając długość zacisku, można utworzyć zeni narzędzie do przewlekania.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Kończówka do sznurowadeł, rzemyków, tasiemek lub podobnych włazadeł, znamionna tem, że składa się z dwóch zupełnie oddzielnych rurkowatych części, wsuwanych jedna w drugą w kierunku podłużnym i zaopatrzonych w odpowiednie ostrza lub występy, które przytrzymują umieszczone pomiędzy temi częściami sznurowadło.

2. Kończówka według zastrz. 1, znamionna tem, że każda z dwóch rurkowatych części posiada podłużną szczelinę, przyczem części te wstępują się jedna w drugą tak, że ich podłużne szczeliny zajmują położenia przeciwległe.

3. Kończówka według zastrz. 1, znamionna tem, że dwie rurkowate części są zaopatrzone w oporki, które ograniczają ruch tych części po wsunięciu jednej w drugą.

4. Kończówka według zastrz. 1 i 2, znamionna tem, że każda z dwóch rurkowatych części lub też tylko jedna z nich posiada kształt stożkowy.

5. Kończówka według zastrz. 1 i 2, znamionna tem, że końce zewnętrznej, służącej jako przewodnica, rurkowatej części są stożkowe.

6. Kończówka według zastrz. 1 i 2, znamionna tem, że zewnętrzna, służąca jako przewodnica, rurkowata część jest wygięta.

7. Kończówka według zastrz. 1 i 2, znamionna tem, że zewnętrzna, służąca jako przewodnica, rurkowata część jest zaopatrzona w szczelinę, krawędzie której są faliste lub końce której rozszerzają się.

René-Louis Chaisson.

Zastępca: M. Skrzykowski,
rzecznik patentowy.

Fig.1.

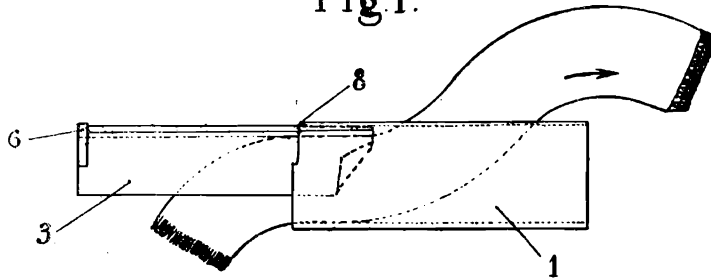

Fig.2.

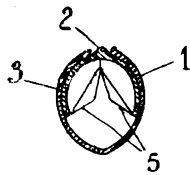

Fig.3.

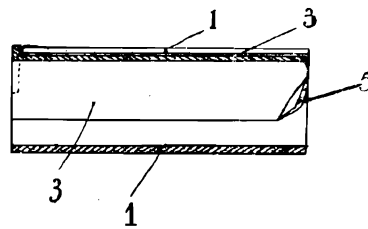

Fig.4.

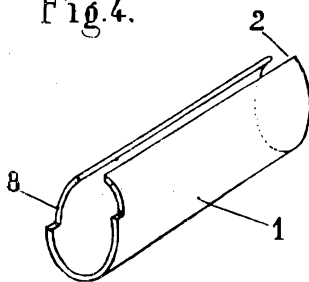

Fig.5.

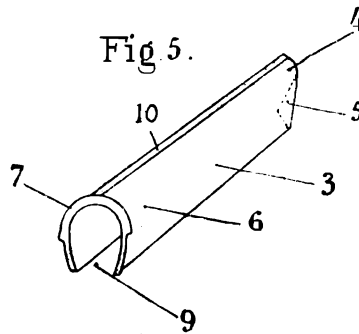

Fig.6.

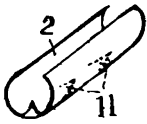

Fig.7.

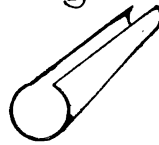

Fig.8.

Fig.9.

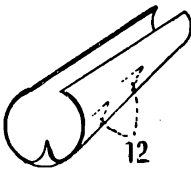

Fig.10.

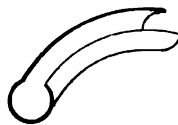

Fig.11

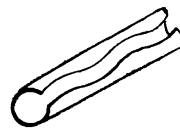

Fig.12.

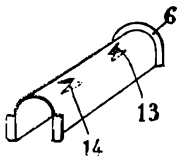

Fig.13.

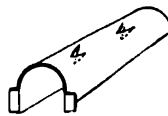

Fig.14

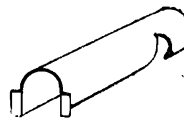

Fig.15

Fig.16.

Fig.17

Fig.18.

Fig.19

Fig.20

Fig.21

Fig.22.

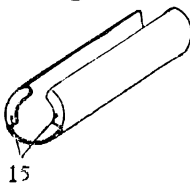

Fig.23.

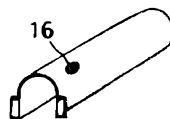

Fig.24.

